

אל תתייחסו לקולנוע ברצינות כה גדולה, כי הוא בסופו של דבר, העתק מזויף של החיים. הזיוף מתחיל אצל היל מן הרגע הראשון. כאשר הוא מראה בכוונה קטע מקדו וקאסידו דובר צרפתית, ועד לסיום, שבו הוא משתמש בקטע מהעוקץ דובר איטלקית. כל דמותו של לורנס אוליביה בסרט היא מעין קריקטורה של הזקן הטוב והמבין, שאותו פוגשים רק בסרטים. וי מפיו של הבמאי המנוח משמעת האוהרה — "החיים", כך הוא אומר, "מחקים היום את הקולנוע".

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב: **לאהוב מחדש, הסינדי רום הסיני, ירייה של חפר, נישור איה של מריה בראון, ימים ברקיע.**

ירושלים: **חתונה.**
חיפה: **צייד הצבאים.**

תל-אביב

*** **נישואיה של מריה בראון** (מזיאון תל-אביב, גרמניה) — קורותיה של גרמניה המערבית שבין מלחמת העולם לשלום השנייה עד תחילת השינוי הכלכלי, כפי שמשקפים בחייה של אשה. אחד מסרטי המרתקים ביותר של רוברט פאסי בינדר, ילדהפלא של הקולנוע הגרמני החדש.

*** **לאהוב מחדש** (גת, צרפת) — אחרי מעקבו של הבמאי קלוד סוטה אחר גברים בגליהעמידה, בסרטו פול וינסן פרנסוא וכל האחרים, הוא מתבונן הפעם בנשים בגלים מקבילים — שנות הארבעים פלוס. דרך תיאור שלבי שיזה

לורנס אוליבייה ב"נישור איה" — הציוריליציה של היבשת הזקנה

פרנקנשטיין

שר פאנק

מופע הקולנוע של רוקי (פאריס, תל-אביב, ארצות-הברית) — זאת פארודיה נוספת, המיינר-דעימה, על מעלליו של דוקטור פרנקנשטיין המטורף, יציר דמיונו של מארי שלי, שידע כבר סבל רב ב-180 שנות חייו.

שני צעירים אמריקאים מרובעים (בארי בוסטוויק וסוון סאראנדון) נקלעים לטירתו של הדוקטור המטורף, שעה שזה מתחיל בטכס חשיפת מעשה-הכשמים המתוחכם ביותר שלו: גולם שנועד לספק את כל תאוותיו הרבוגרות והמשונות של המציא, שהתנסה כבר בכל מה שילוי-דיאשה יכולים להציע.

הטכס הוא סידרה של פיזמוני פאנק, בבימוי נוסח קן ראסל. לאחר מכן מסתבר למרובעים שהם פחות מרוי בעים מכפי שהאמינו בתחילה, ואילו המדען המטורף לומד שהשתעבדות לתשוקות מסכנות את מעמדו השטני.

כל זה נראה כבדיחה צבעונית, שעיקרה בהעזה לחרוג שוב ושוב מן הטעם הטוב. הופעתו של טים קארי, כדוקטור טור פרנקנשטיין לבוש ביריות ומחוך, המחליף אישיות כמו שמחלמים כפפות, היא וירטואוזית.

ריצ'רד א'בראיין, שכתב את הפזמונים המהווים את חלקו המוצלח ביותר של הסרט, מגלם את משרתו של פרנקנשטיין כחיקוי נאמן למארכי פלדמן שלוקח את עצי

טים קארי וריצ'רד אבראיין: טעם של בדיחה

מו ברצינות, ואילו בוסטוויק וסאראנדון אינם צריכים להתיאמן כדי להיראות המומים מן המתרחש סביבם. הבדיחה ארוכה במקצת, חוזרת על עצמה ומשתמשת באמצעים פשטניים למדי, גם בעלילה וגם בביצוע הקול-נועי, ולכן מוטב לא לראות בה אלא בדיחה בלבד.

הנויפלצת

הגיעה

הנוסע השמיני (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — מה שחסר לסרט הזה הוא במאי, סיפור, ותאורה ברמה סבירה. פרט לליקויים אלה, יש לו הכל: תקציב גדול; תפאורות ענק; שחקנים שהוכיחו, בתנאים אחרים, כי יש להם כשרון ומחלקה משוכללת של אפקטים מיוחדים.

זהו אחד מאותם סיפורי מדע בדיוני המתרחשים אי שם בעתיד, ומעמידים זה מול זה את האדם והמכונה, כאשר השניים צריכים להתאיב בפני סכנה חסרת דמות וצורה, מן החלל החיצון. להבדיל אלף אלפי הבדלות, זה מה שקרה באודיסיאה בחלל.

אבל הדמיון הוא בלתי-מחייב לחלוטין. אם אודיסיאה בחלל ניסה להיות סרט פילוסופי על עולם המחר, הנוסע השמיני הוא סרט אווילי עבור אנשים שאינם חושבים. זהו סרט שמרמה את צופיו החל במישור היסודי ביותר. אם מעשי המיפלצת המסתורית החודרת לחללית צריכים להפחיד על כל צעד ושעל, הרי המינימום-הנדרש הוא כי המסתכל ידע פחות או יותר מה מראה החללית בפנים, ויוכל להבחין בין מי שהולך למי שחוזר, או לאן כל האנשים נעים. זה אלף-בית של קולנוע, אבל זה עוד לא הגיע לעידן הנוסע השמיני, כנראה. ועוד, סביר להניח שאגרי האנרגיה המניעים ספינת-חלל בין מערכות כוכבים, צריכים גם להספיק לתאורה הפנימית, ולו רק כדי שהצופה יוכל

איאן הולי וסיגורני וויבר: לא רואים כלום

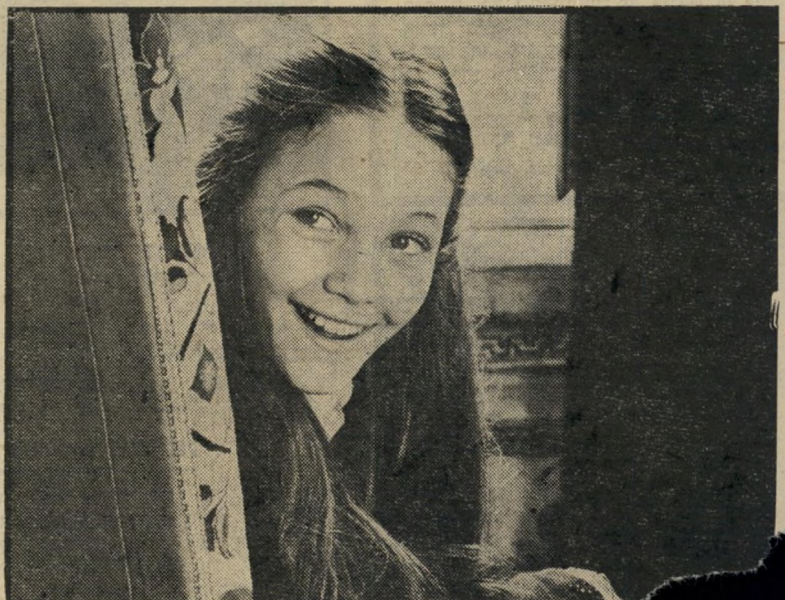
להתפעל מן התפאורה. אלא שהסרט כולו חשוך, אולי מפני שיוצרו הבחינות במלאכותיות ההפחות, והחלטינו להתבסס על הפחד של כל אדם מפני החושך. אשר למיפלצת, מידת יכולתה להפחיד תלויה במצב העצביים של כל אחד ואחד. דבר אחד אפשר להבטיח לכל: היא מגעילה מאין כמותה. אולי גם זה הישג.

רורה המנטאלי והגופני של אשה נראית הבורגנות הצרפתית האופיינית לעולם הימני המודרני. מישהו מעולה של רומי שניידר, ברוננו קרמר, קלוד כראסר וכל האחרים.

*** **ימים ברקיע** (תכלת, ארצות-הברית) — עיקר מעלתו של סיפור זה אהבה בין שני גברים ואשה אחת בכוחו האסתטי, שמעניקים לו צילומיו של נסטור אלמנדרוס. הסיפור עצמו מוזר ופשוט: גבר ואשה חסרי כל, ברוק אדמס וריצ'רד גיר, מחליטים להגיע לגאולה כלכלית על חשבון בעלי-החיות. הסיפור כולו מתרחש במאת הקודמת בערבית טכסס ויש בו סימליות ורמוזים לרעיונות חברתיים מיתקדימים.

*** **אחת שרה השנייה לא** (פאריס, צרפת) — שתי נשים לומדות לעמוד על רגליהן כל אחת בדרך משלה. כסירטה ישל אנייס וארדה, הבכירה בי במאיות צרפת, יש הרבה מן האוטופיה, אבל הוא יפה לעין.

*** **הסינדרום הסיני** (דקל, ארה"ב) — מותחן, עשוי היטב בידי גיימס ברידג'ס המסתיים בעיתוי אקטואלי. הנר שא: דליסה בכור-גרעיני, שהתאמתה למר-בה הצער בתקרית האריסבורג. מישהו מעולה של ג'ק למון בתפקיד מהנדס בעל

קובכת לעתיד דיאן לין בתפקיד לורן לקרא היידגר להנאתה בלבד

מצפון ישר וגייני סונדה כעיתונאית המוידה עד תום עם שליחותה.

*** **רגעים** (צנן, מוצג גם באורה חיפה, תוצרת ישראל-צרפת) — סיפור ידירות ואהבה בין שתי נשים, מעולה בעדינות ובאפוק, מוגזם אולי, על-ידי מיכל בת אדם. למרות התנגדותה הסיפית של הצנזורה, אין בסרט קטן זה חריגה מן הטעם הטוב וארבעים השניות שקוצצו ממנו לא יעלו ולא יורידו כהוא זה.

ירושלים

*** **חתונה** (בנייני האומה, ארצות-הברית) — רוברט אלטמן מצייר את אמריקה בועייר אנפין, על העשירים וי העניים, הצעירים והזקנים, היפים והמכוברים, הלבנים והשחורים המיתקבים יחד בטכס נישואין מפואר.

*** **סרט סרט** (אורנה, ארה"ב) — מחווה בשני חלקים לעידן הזהב של הקולנוע האמריקאי. החלק הראשון — לסרטי האיגרוף, החלק השני — לסרטים מוקסייליים. בידור טוב. הבמאי סטנלי דו-מן. משתתפים: ג'ורג' סי, סקוט וטריש וי-דוויר.